

Draga braćo i sestre,

upravo smo čuli jedan od najzahtjevnijih odlomaka Evanđelja. Znamo da to isto poglavlje sadržava i opomenu koju ni jedan vjernik ne smije olako shvatiti (Mt 25,41-45). Danas, ovdje, na obali mora, Riječ postaje konkretna: ovamo pristižu mnogi ranjeni životi, lišeni gotovo svega, ali nikad svoje dostojanstvenosti. Ovdje nas Evanđelje izvodi iz udobnosti promatrača i stavlja nas pred brata koji dolazi. Ono nas pita jesmo li znali prepoznati Krista u onima koji se iskrcajavaju obilježeni strahom, glađu i nasiljem, nakon pustinje, noći i mora.

Kao što možete vidjeti, na ruci nosim Ribarov prsten. Već nas samo njegovo ime vodi na Galilejsko jezero, gdje je Krist pozvao Petra i rekao mu: "Od sada ćeš loviti ljude!" (Lk 5,10). Crkva je ovaj redak čitala kao sliku vlastitoga poslanja. No ovdje, i na mjestima poput El Hierra, ta zapovijed poprima doslovnu i bolnu snagu. Taj otok, malen po veličini, a velik po čovječnosti, vidio je dolazak tisuća ljudi otrgnutih od svoje zemlje i povjerenih krhkosti jedne lađe. Ima onih spašenih na moru, ali i beživotnih tjelesa izvađenih iz voda. Zato Petrov nasljednik ne može ostati ravnodušan pred tim obalama. Crkva ne može zanemariti ove vode, niti ijedno mjesto gdje glad, žeđ, nasilje, strah ili progonstvo nastavljaju ranjavati ljudsko dostojanstvo. Učenici Isusovi ne mogu smatrati tuđim vapaj onih koji doživlju iz noći.

U biblijskom govoru more može biti slika prijatnje, tame i kaosa. Ondje se pojavljuju Levijatan, slika sile koja proždire, i Rahab, ime koje priziva oholost moći što se uzdižu protiv Boga i života (usp. Ps 74,13-14; 89,10-11; Iz 27,1; 51,9; Job 26,12). I danas postoje čudovišta koja kruže ovim morima: mafije koje trguju ljudskim očajem, trgovci koji u ropstvo guraju žene i djecu, te ravnodušnost mnogih koja dopušta da siromašni budu progutani izrabljivanjem ili zaboravom.

Ali vjera ne ostaje paralizirana pred silinom mora. Vjerujemo u Boga koji obuzdava kaos, postavlja granicu zlu i otvara put ondje gdje se čini da smrt prevladava. To je iskusio Izraelski narod prelazeći Crveno more da izađe iz ropstva i krene prema slobodi (usp. Izl 14,21-31). Tako ga promatramo i u Kristu koji hodi po vodi i izgovara riječ punu božanske vlasti: "Utiхни! Umukni!" (Mk 4,39; usp. Mt 14,25-27). Taj glas i danas odjekuje protiv sila koje proždiru, porobljavaju i odbacuju toliko naše braće i sestara. Ondje gdje Krist zapovijeda moru da utihne, Crkva ne može šutjeti pred onima koji su prepušteni njegovim vodama.

Hvala ti, Tito, na tvome svjedočanstvu; i tebi, Marijo, što si nas podsjetila na ono što Caritas, župe i toliki ljudi svakodnevno čine. Vaše nam riječi pokazuju kada započinje obraćenje pogleda: kada migrant prestane biti "jedan od mnogih", kada prestane biti kategorija i broj. Tek tada shvaćamo da bi ta djevojčica mogla biti naša kći, da ta lica pripadaju našoj obitelji; tada savjest više nema izlike. Milosrđe započinje malim gestama: ponekad s nekoliko kekse i malo mlijeka; drugi put s pet kruhova i dvije ribe (usp. Mt 14,17-21). Ne radi se o tome da sve riješimo, nego da sve položimo u Božje ruke i budemo prisutni ondje gdje čovjek trpi, gdje sredstava nema dovoljno i gdje nema zajedničkog jezika, ali gdje još mogu progovoriti konkretna djela.

Draga Blessing, iako danas nisi ovdje, tvoj je glas ovdje. Hvala ti što si s nama podijelila svoju priču. Tvoje ime znači "blagoslov" i podsjeća nas da je svaki ljudski život Božji blagoslov. Nitko ga ne može kupiti, prodati, iskoristiti ni odbaciti, jer u svakoj osobi blista slika i sličnost Stvoritelja (usp. Post 1,27).

Ispričala si nam da si napustila svoju zemlju, ne zato što si to htjela, nego zato što nije bilo drugog izbora. U tvojim riječima čujemo dramu tolikih ljudi prisiljenih otići jer su im siromaštvo, rat, prijetnje ili izrabljivanje zatvorili svaki drugi put.

Želio bih da ova poruka dopre do tebe i do tolikih žena žrtava trgovine ljudima i izrabljivanja: ako su drugi stavili cijenu na tvoje tijelo, Bog te nikad nije prestao gledati kao osobu neprocjenjive vrijednosti. Ako su te htjeli zatvoriti u prošlost boli, Bog nad tobom i dalje izgovara obećanje budućnosti. Ako su te tretirali kao stvar, Crkva ti danas želi reći: ti si kći i sestra, ti si blagoslov. Tvoj život ne pripada onima koji su ti naškodili; tvoje tijelo ne pripada onima koji su ga zlorabili; tvoji dani ne pripadaju onima koji su ih htjeli okovati strahom! Tvoj život pripada Bogu i čuva dostojanstvo koje ti nitko ne može oduzeti. I mi želimo hoditi s tobom dok ta istina ponovno ne progovori, snažnija od boli.

Dragi migranti, prije nego što vam išta drugo kažem, želim se pokloniti pred vašim dostojanstvom. Niste brojevi niti spisi! Vi ste osobe s obitelji i domom koje ste ostavili, sa snovima kojih se nitko nema pravo odricati i koje nitko nema pravo prezirati. Ali želim vam reći i da vaš život treba čuvati. Ne predajte svoje postojanje onima koji njime trguju. Ne vjerujte onima koji obećavaju lake rajeve u zamjenu za vaše tijelo, novac, šutnju ili slobodu. Ta lažna obećanja jesu "pjesme sirena", industrije smrti.

Vaša drama mora postati ispit savjesti: za zemlje podrijetla, koje moraju stvarati uvjete mira, pravednosti i razvoja; za zemlje prolaza, koje su pozvane štititi i ne prepuštati slabe u ruke kriminalnih mreža; za Europu, koja ne može naviještati ljudsko dostojanstvo a privikavati se da Sredozemlje i Atlantik budu groblja bez nadgrobnih znakova; za međunarodnu zajednicu, pozvanu na djelotvornu i ustrajnu suradnju.

I sama Crkva mora se dati izazvati. Prihvat migranata ne može biti nešto sporedno niti prepušteno samo nekolicini volontera. Klečimo pred oltarom da bismo se klanjali Kristu prisutnom u Euharistiji, odakle crpimo snagu i nadahnuće za ljubav; stoga ne možemo zatim prolaziti mimo čamaca i lađa, jer iz molitve izvire svaka služba i k njoj se vraća svako služenje (usp. Lk 10,31-32).

S ovoga otoka želio bih da glas onih koji su danas govorili dopre do onih u čijim su rukama odlučujuće odgovornosti – do civilnih vlasti, parlamenata, vlada i međunarodnih organizacija – kao i do kršćanskih zajednica, drugih vjerskih tradicija te svih ljudi dobre volje. Nije dovoljno upravljati dolascima, raspodjeljivati brojke, učvršćivati granice ili žaliti za mrtvima kada su već umrli. Svaki brod koji dolazi ne donosi samo migrante; donosi i pitanje: kakav smo svijet izgradili ako tolika braća moraju riskirati smrt da bi tražila život?

Ljudsko dostojanstvo zahtijeva zakonite i sigurne putove, spašavanje i skrb, stvarnu suradnju protiv krijumčara, učinkovitu zaštitu žrtava, ozbiljne procese prihvata i integracije, te politike koje svakome omogućuju dostojanstven život u vlastitoj zemlji. Ako postoji pravo tražiti utočište kada je život ugrožen, postoji i pravo ne biti prisiljen migrirati: pravo ostati u svome domu: bez gladi, bez rata, bez progona, bez nasilja, bez toga da zemlja postane nenastanjiva, bez toga da korupcija krade kruh siromašnima, bez toga da oružje razara budućnost djece. Ne smijemo se naviknuti brojiti mrtve. Ljudsko dostojanstvo nema putovnice niti gubi vrijednost kada prelazi granicu.

Bog koji nas "na zalazu života sudi po ljubavi" (usp. sv. Ivan od Križa, *Izreke i opomene*, 57), neka nam udijeli milost prepoznati ga danas u siromasima i strancima te nas oslobodi gledanja

tuđe patnje kao da nas se ne tiče. Neka nas Blažena Djevica Marija Karmelska prati, tješi one koji su izgubili svoje najmilije, podupire one koji ih primaju i probudi u svima nama hrabrost milosrđa.

I neka nas povijest ne optuži da smo patnju onih koji trpe pretvorili u uobičajeni krajolik naših obala. Jer danas, ovdje, na morskoj obali, svaki život koji pristiže pita što je ostalo od naše čovječnosti. Prije ili kasnije, doznat će se jesmo li tu čovječnost znali čuvati ili smo dopustili da umjesto nas govori ravnodušnost.

Hvala vam lijepa.